

(2)

24

A la Patria

(Mirant al Penament d'or a la flor natural)

Terra = La miva es la millor,
perque es la miva

l'esperit de patria esbrivat vivint ab mes paraulas
grupiras y ardorosas de son focu abruscador,
que ab brillament que dona gust saboros als llavis,
cantadome vol sancera la llengua de miy avís
la terra de miy cor.

Oh terra, dolia terra que en tos estranyas guardas
lo cor dels qui bastiren lo meu albergo payrol!
Meas venas sento que ompla la sarcel que un jorn
la vida me 'm donares, la vida es qui'ells perderen
que 'm dir que 'ets immortal!

Tu veus la mort endusse'n lo filli que mes testimon
y tens de las campanas lo plorant batall,
tu si pera acobrarlas tu badas generosa
y tens pera alegrarme llur tomba llastimosa
de flors sui abrigall.

Meas la campana grevala de sopte alegre esclata

formantne toth de joya son febreuere jidol;
y l'ultima despresa que trista ans entenia
sus alay de candidas, dintre un nou cor ja na:
la canya 's torni bressol.

Bell infantu qu'encare no bada sas parpellas,
l'alé pur de ta vida ja sent dintre del cor:
sas llagrims primaras, sos tendres ulls netejans,
mirables de goig que a tranchen belleras que'l rodejans,
del sol a ta claror

Delitosissim victar ne puella en abundancia,
sas gallas afalagans del bis lo dolc encis,
y las cançons maternas, que en lo bressol l'adorman,
son tas cançons, oh patria! cançons que l'hi trans-
forman
la terra en paradís.

Demá tu 'l vençat creixes, midrintre de ta sava:
de son enginy la flama encendre 's miraras,
lo mirri de sos muscles vençats com s'acordella
y dintre de sas venas lo riu de sang vermella
colarse sentirás.

Ta es hom, ja es fruit riquissim de ta existencia
com fruit la dura cloaca, mostra ell masclé poder,
es campà lo dolc flayre de sa amorosa creencia
y te dintre de l'anima lo gust, l'inteligenia:

Virtut, bondat, saber.

¡Oh patria, hermosa. tenda de blau coronastellada
que generosa acotyas á un poble de germanos!
Viva á tos fills! Vafanyan en feste gran y lluri:
tant sols pera enjoyarte ab un trellall, llur viure
sancet donaràn.

Coronaràn de jampols los picls de tos montanyas,
y los socrats d'epigas, y los hermoste de flors,
y cubriràn á l'hora ton sol sagrat de casas,
puras y santaj aras que guardaràn las brasas
de llur mes grans amors.

Com un aissam d'abellas que trauhen treballoras
la mel, de las flors tendres, tos fills s'ajuntaràn,
y ab anima sancera, y ab pit, daté y bravesa
diintre ton buche, las brascas de gloria y de grandesa
á doll fabricaràn.

Llavors las negres pedras en lo tin si tancadas
vapor esbravarànne y encens magestrios:
arches triomfals, las ruas seràn, de tos montanyas,
armas pera defendre't l'aur de tos estranyos,
la fibra de ton cos.

Llavors mil cançons de joya, cinguts de mil cors nobles
retornaràn grandiosos per l'auytle del espay:
S'exaltaràn tas glories en yardorosas trovas
y s'escriuran tas gestas, tas gestas sempre jiras
y oh tu que no mors may!

Amor de mare fervit envers los fillis que mira
à son entorn remoure's, amor que vingrà d'eu:
amor ardent, magnànim, dels fillis envers la mare
que 'l cel deu à las ànimas sent à la terra encare,
¿ Qui 'us trencarà?... Vingrà!

Vingrà, vingrà! Que vingan los atrevits que vullan,
- los ulls cegos d'envija, lo cor d'ambició -
robar nostra ventura, fustarne tas riquesas.
Aquest amor de patria, tant ple de mans dolentes
no 'us de candeis per ço!

Que vingan à pertorne lo teu mantell esplèndit
y de cridoria estranya à omplirne ton palau:
com serp à qui trepitjan, que s'alta de la terra,
tos fillis veuràs dressarse, tos mantre armay de guera
las eynas de la pau.

Un crit de independència totollirà las ànimas
y flamaradas d'odi faràn bullir los cors.

Jamay venràs que given tos fills lo peu curra:
mes fermes que tas montanyas, en mig la lleyta
davant dels invasors, \ fera

esmicolat, com ellas, venràs los sols abatres,
morint, llaurant ab l'ànima un crit de llibertat:
llurs trocejats cadàvers, catifa esborancada
seràn pel miserable que vulla, agarrotada
deixarte sens pietat!

Mes no! No mor lo poble quan viu del amor
que vingan, y llurs corsos lo ^{\ patri!} llors adobaràn,
que en immortal corona encelvaràn ta testa;
y llurs canons matayos, en fermes bramals de festa
ta gloria rugiràn!

¡Mè patria! Que malhaja qui a tas besadas doltes
pel man orig tramesas, no sent lo cor glatiu;
y qui ab folha trenca l'auell de la cadena
que 'ls morts ab lo ~~qui~~ viuhen segura n'encadena

euvers l'endevenir!

Malhaja qui al deicarte no plora d'anyoransa:
qui als fills de casa sua no ls trata de germanans:
qui indiferent esguarda ton cel que blau clarja:
qui ab t'houra y ta ventura, indigne, trafiqueja:
qui t'ven a vils tirans!

¡Oh ayurada patria miura! So. Ciel un poble t' done
que eternament mantinga encis son pur amor!
Cingelorit, no agnante, que un altre may te mise:
aymant fidel y noble, que per cap mes suspire:
qui enamorat, te crega de totas la millor!

